

[Økonomi- og budgetministeren.]

havde fået lov til at sidde for længe. Jeg er ikke ubekymret, og regeringen er ikke ubekymret over situationen; og at vi ikke er det, fremgik også af, at vi mødte frem med forslaget om den midlertidige import-afgift, som vi naturligvis måtte være klar over indeholdt ulemper og besvær. Men jeg er sikker på, at hvis den tidligere regering havde haft mod og mandshjerte, var den selv kommet med det forslag. Det ville være letsindigt, hvis man viste ubekymrethed over for vores økonomiske situation. Det, vi har sagt — og det vil jeg gerne gentage — er, at med de midlertidige foranstaltninger, vi har foretaget, håber vi på i løbet af 1972 især i valutarisk henseende at få det pusterum, der skal give os mulighed for at lægge en langsigtet politik, og det håb har vi stadig væk.

Nu siger hr. Poul Schlüter, at forslaget til beslutning er et tilbud til regeringen. Ja, det er vel også et tilbud til arbejdsmarkedets parter. Men når nu hverken regeringen eller arbejdsmarkedets parter synes at være særlig glade for tilbuddet, må man altså bedrøveligvis sige, at det er spildte Guds ord på Balle-Lars, man har præsteret fra de konservatives side i denne sag. Det betyder ikke, at de meget vigtige problemer, som man motiverer oprettelsen af et kontaktorgan med, er os uvedkommende, og det betyder ikke, at regeringen ikke vil søge en løbende kontakt med arbejdsmarkedets parter, men også med andre parter her i vort samfund. Jeg synes, det er ganske karakteristisk for forslaget her — det var det, jeg forsøgte at sige indledningsvis — at det kun sigter på at inddrage arbejdsmarkedets parter og regeringen i drøftelserne. Derfor har det ikke den bredde, som et sådant kontaktarbejde skal have, og som vi i et vist omfang har i det økonomiske råd; dér har vi dog fundet, at der er en mangel med hensyn til kapitalmarkedets forholdene i vor måde at drive samarbejdet på i Danmark, og derfor søger vi at afhjælpe denne mangel. Jeg har ikke sagt, at kapitalmarkedsrådet kan erstatte et kontaktorgan imellem arbejdsmarkedets parter og regeringen, men jeg har sagt, at med det økonomiske råd, med perspektivudvalget og med kapitalmarkedsrådet har vi et tilstrækkeligt rådsapparat, der, suppleret med de løbende ad hoc-drøftelser med ar-

bejdsmarkedets parter, som vi er indstillet på, er tilstrækkeligt til at få disse ting belyst, gennemdrøftet og forhåbentlig også ført ud i livet.

Henry Christensen: Jeg håber, økonomiministeren lagde mærke til den tale, der blev holdt af SF's ordfører, der sagde, at vi havde ikke alene organer, men vi havde råd og organer nok her i landet. Det synes jeg ministeren skal tænke på, inden han går videre med sit forslag om, at vi også skal have et kapitalmarkedsråd. SF synes altså, at vi har råd og organer nok her i landet.

Jeg vil gerne sige til økonomi- og budgetministeren i diskussionen om kontakt mellem regeringen og de forskellige erhvervsorganisationer, at ud over den gode vilje er det ganske afgørende, hvilken politik en regering har at gå til organisationerne og til folketingsmedlemmerne. (*Økonomi- og budgetministeren* [Per Hækkerup]: Ja!). Og dér er det foreløbig bemærkelsesværdigt, at man kan sige, at vi somme tider har haft regeringer, der fik begrænset inflations- og omkostningsudviklingen for lidt. Dog har vi i de sidste 3 års tid haft en inflationsudvikling, der lå noget under den, vi kendte i årene, inden den foregående regering kom til. Men jeg mindes egentlig ikke igennem mange år at have oplevet i en situation, hvor omkostnings- og inflationsproblemet må være et af de mest centrale for vore arbejdspladser og for vor konkurrenceevne, at en regering er mødt frem med som det første en politik, som direkte vil forøge dette lands omkostninger varigt. Jeg skal lade være med at gå ind i en diskussion med ministeren om, hvorvidt man kan håbe, at det ikke bliver så slemt, som man kan frygte osv. Regeringen har valgt en politik, hvis mest uundgåelige virkning er: vi skal have varigt højere omkostninger i dette land, hvor sådanne stigninger automatisk accelererer mere end nogen andre steder.

Jeg skal slutte med at notere mig, at ministeren forklarede, at dette forslag ikke var noget, regeringen syntes om. Det var spildte Guds ord på Balle-Lars. Dermed har ministeren jo forklaret, hvem der er Balle-Lars. Jeg ved ikke, om ministeren husker historien. Det var en noksom bekendt forbryder i hine dage, der endte med at blive ført til